

15. VZNEŠENÉ DOBRÉ POSELSTVÍ

Žasnu, jak rychle se uchylujete od Toho, který vás povolal Kristovou milostí, k jinému evangeliu.

– Galat'anům 1:6, *Nová Bible kralická*.

Základním obsahem dobrého poselství zaznamenaného v Písmu je zvěst, že jeho podstatou je křesťanská svoboda. Již jenom vlastní slova tohoto poselství jsou výzvou ke svobodě. Pokud by ostatně vedlo jiným směrem, než ke svobodě, nemohlo by se nazývat *dobrým* poselstvím. Pro své směřování ke svobodě se právem nazývá „vznešeným dobrým poselstvím“, které se od samotného počátku stává „dobrým poselstvím velké radosti“. Nemůžeme nikomu prokázat větší službu než tu, že se s ním o toto poselství podělíme.¹ Může je dalekosáhle osvobodit od strachu, pocitů viny a úzkosti, nahradit tyto negativní emoce rostoucím pocitem sebedůvěry, naděje a pokoje mysli a srdce. Nicméně, aby dobré poselství mohlo mít takový požehnaný účinek, nesmí být podáno ve formě, která vykazuje rysy znehodnocení a manipulace.

Je nepopíratelné, že Jehovovi svědkové na sebe pohlížejí jako na součást naléhavého díla, jehož cílem je oznámit dobré poselství po celém světě. Věří, že životy lidí závisí na tom, aby uslyšeli a přijali poselství, které jim přinášejí. *Hloubka* tohoto přesvědčení a *pohnutky* se mohou lišit od svědka ke svědku, a také se nepochybně liší. Ale i tak je nutné přinejmenším připustit, že svědkové jsou ve svém celku rozhodně více než nominálními křesťany nebo pasivními posluchači.

Pro většinu svědků představuje jeden z nejsilnějších důkazů, že organizace Strážná věž je opravdu jediným společenstvím, které Bůh schválil jako svůj nástroj, jejich skálopevné přesvědčení, že jsou částí jediné organizace na zemi, která oznamuje „dobrou zprávu o království“, a dosahuje tak naplnění předpovězeného proroctví o kázání „na svědectví všem národům“ předtím, než přijde konec.² Ačkoli nedávno došlo ke změně výkladu podobenství o „ovcích a kozlech“ v tom smyslu, že zařazení lidí do jedné nebo druhé třídy je teprve otázkou budoucnosti, Strážná věž stále učí, že se svědkové svým kázáním dveře ode dveří, a do určité míry vykonáváním opětovných návštěv, podílejí na život zachraňujícím oznamování poselství, které zároveň vede k dělení lidí na schválené a neschválené. (*Strážná věž* z 15. října 1995, strana 28) Organizace Strážná věž při vybízení svědků ke svědecké činnosti dveře ode dveří často používá Jehovovy pokyny z Ezekielova obrazného vidění „muže s kalamářem“, a přitom argumentuje tak, že jediným způsobem, kterým tento symbolický muž naplní příkaz „označíš na čele“ lidí, kteří uniknou přicházejícímu zničení, může být pouze to, když s jeho poselstvím bude seznámen *každý* člověk na světě, a to především tak, že mu zpráva bude předána v jeho bytě nebo domě.³

Ruku v ruce s tím jde tvrzení, že pouze svědkové Jehovovi *a nikdo jiný* ve skutečnosti provádějí světaširé „označování“. Vzhledem k oněm asi 8 760 „pomazaným“ v jejich středu svědkové učí, že představují novodobou „třidu strážného“, a bez nejmenších rozpaků také vyučují, že „samozřejmě, ti kdo odmítnou naslouchat Jehovovu ‚strážnému‘, nemají žádnou

¹ 2. Korint'anům 4:4; Lukáš 2:10.

² Matouš 24:14.

³ Ezekiel 9:1-11; viz *Strážná věž* z 1. března 1985, strana 14 (česky 1. listopadu 1985 a 16/1985, samizdat)

naději na přežití“.⁴ Naopak, lidé kteří jejich výklad přijmou, jsou na svých čelech, sídle myšlení a chápání, „označení“ k životu. Svědkům je rovněž vysvětleno, že opominutí podílet se práci označování jim může přinést „vinu krve“ vzhledem k lidem, kteří kvůli tomu zemřou. Dalším bodem učení je to, že veškeré vydávání svědectví, označování a dělení na budoucí živé a mrtvé, se odehrává v časovém rámci, který má svůj počátek v roce 1914, a bude pokračovat tak dlouho, dokud Kristus nepřijde v závěrečném soudu. Na podporu tohoto učení jsou svědkové zaplavováni zprávami o jejich početním růstu v různých zemích světa, a tyto zprávy jsou podávány jako důkaz toho, že výše uvedené nauky jsou správné, a že jejich organizace, oddělená od ostatních náboženství, je na celém světě jediná, která celosvětové Boží pověření vykonává.

Jak dalece jsou tyto nároky opodstatněné, a do jaké míry je vyhlášený cíl opravdu uskutečňován?

Je „celosvětové svědectví“ opravdu po celém světě?

Svědkové Jehovovi se z malých počátků ve Spojených státech na konci sedmdesátých let 19. století dnes rozšířili do více než 200 zemí a ostrovů světa. Nelze popřít, že ročně tráví milióny hodin ve svědecké službě, a rozšíří milióny publikací v desítkách jazyků světa. Pokud by se tedy organizace Strážná věž spokojila s tvrzením, že se jí podařilo vzbudit se svým výkladem Bible mimořádnou mezinárodní pozornost, neměli bychom žádný důvod s tímto výrokem nesouhlasit. Ale Společnost Strážná věž o sobě prohlašuje daleko více. Tvrdí, že organizace, kterou vytvořila, jako jediná na celém působí jako Boží nástroj při oznamování dobrého poselství celému lidstvu, a že se v její existenci a činnosti naplnilo vidění z biblické knihy Zjevení, které popisuje anděla „jak letí uprostřed nebe a měl věčnou dobrou zprávu, aby [ji] oznamoval jako radostnou zvěst těm, kteří bydlí na zemi, a každému národu a kmenu a jazyku a lidu“.⁵

Jako příklad toho, jak na sebe organizace nahlíží, můžeme uvést článek ze *Strážné věže* z 1. března 1985 (česky 1. listopadu 1985 a 16/1985, samizdat) nazvaný „Svítit uprostřed temnoty na zemi“, který rozebíral prorockví ze šedesáté kapitoly Izajáše. Na stranách 16 a 20 autor vykládá prorocké vidění z veršů 8 a 11 tak, že k „vyzařování světla“ dochází zejména od roku 1919, dále se zmiňuje o klesajícím počtu „pomazaných“ svědků, a pak dodává:

Stále jich totiž ubývá, jak jeden člen po druhém v ryzosti končí svůj pozemský běh. V dnešní době jich zbývá asi 9 000. Ale jiní, jejichž počet jde do miliónů, se shlukují jako holubice „k otvorům své ptačí budky“ nebo ke svým „holubníkům“, nalézají útočiště v Boží organizaci. ([Izajáš 60:8] „NW“; „Nová anglická Bible“) Podobají se hejnům holubů, které je možno vidět v určitých ročních dobách v Palestině - je jich tolik, že opravdu zatemňují oblohu jako oblak.

... Dále se Jehova obrací ke své organizaci se slovy: „Kterýkoli národ a kterýkoli království, jež ti nebude sloužit, totiž zahyne; a národy zcela jistě propadnou zpustošení.“ [Izajáš 60:12] Všechny pyšné národy a jiní odpůrci budou pokořeni v Armagedonu. ... Prostřednictvím jiného proroka Jehova prohlašuje: „Chci kymáčet všemi národy, a žádoucí věci všech národů vejdu; a chci naplnit tento dům slávou.“ (Ag. 2:7; 2:8, „KB“) Ale pronásledovatelé, odpadlíci a jiní neuctiví odpůrci budou nuceni se „sklonit“; budou muset s hněvem uznat, že Jehovovi svědkové skutečně zastupují Boží organizaci — „Jehovovo město, Sión Svatého Izraele“. — Iz. 60:12–14.

⁴ *Strážná věž* z 15. září 1988, strany 14, 15 (česky 1. září 1989 a 21/1988, samizdat).

⁵ Zjevení 14:6.

Následující článek, který je nazván „Jehova ,to urychluje““ (česky 1. prosince 1985 a 16/1985, samizdat), vypočítává pozoruhodný růst svědků v mnoha různých zemích světa, a závěrem uvádí:

Radujeme se, že se Jehova v posledních letech tak podivuhodně stará o rozšiřování zařízení odboček Strážné věže. Dnes jsou tyto odbočky vybaveny tak, že mohou pomáhat velkým hejnům ,holubic‘.

Proto se všichni podílejme na tom, abychom vyzařovali světlo dobré zprávy o království miliónům dalších lidí! Ukazujme všem domů letícím holubicím cestu „záchranu“ za ochrannými zdmi Jehovovy organizace, a rozmnožujme jeho chválu u jejích bran.

Svědkové Jehovovi opravdu docílili pozoruhodného početního růstu v mnoha zemích světa, přičemž v určitých oblastech dochází k většímu a rychlejšímu růstu, než v jiných. Jak jsme si mohli povšimnout, na početní růst svědkové kladou značný důraz a považují ho za důkaz Božího požehnání. Ale dá se říci, že růst v počtu členů jakéhokoli náboženství v libovolné době je náznakem nebo spolehlivým měřítkem toho, že dotyčné náboženství bylo vybráno Bohem?

Strážná věž se nezmiňuje o tom, že i jiná náboženství, například Adventisté sedmého dne nebo Mormoni, tedy náboženství, která jako organizace Strážná věž mají svůj počátek ve Spojených státech amerických v průběhu 19. století, zaregistrovala přibližně stejný nárůst členské základny jako svědkové Jehovovi.⁶ Při uplatňování kritéria numerického růstu jako božského měřítka vyvolení očividně nemůžeme pominout fenomenální rozmach římsko katolické církve, především od 4. století našeho letopočtu. Organizace Strážná věž ale samozřejmě tato jiná náboženství jako Bohem požehnaná neuznává, a uplatňuje měřítko růstu pouze na své vlastní řady.⁷

Znovu připomenu, že pokud by cílem bylo dosažení mezinárodního statutu a členství, pak Strážná věž svého záměru dosáhla. Ale jestliže úkolem je, aby Strážná věž se svým druhem poselství oslovila všechny lidi ještě předtím, než přijde zničení – v rámci života generace roku 1914 – pak jsou dosažené výsledky od stanovené mety značně daleko.

Uvažujme třeba o Číně. Její obyvatelstvo dosahuje miliardy a několika set miliónů, a představuje asi jednu pětinu celkové světové populace. V této záplavě lidí je místních svědků Jehovových relativně pouhá hrstka.

V Indii je kolem 10 000 svědků Jehovových, ale vzhledem k 915 miliónům obyvatel to znamená, že jeden svědek připadá asi na 90 000 Indů. V roce 1990 byl roční přírůstek svědků v Indii asi 11 procent. Ale obyvatelstvo Indie ročně přibývá o 26 miliónů. V současné době každý svědek Jehovův v Indii stráví v průměru v „kazatelské službě“ asi jednu hodinu denně.⁸ Z tohoto srovnání vychází, že i kdyby se Bůh rozhodl soudit každého obyvatele Indie pouze na základě dvacetiminutového rozhovoru s některým ze svědků, za jeden rok by se poselství dostalo jenom k něco málo více než jednomu procentu obyvatelstva. Ale roční přírůstek obyvatel Indie je tři procenta. Navíc víme, že značná část hodin strávených

⁶ Například v roce 1961 oznámili svědkové Jehovovi 900 000 členů a adventisté 1 200 000 členů. V roce 1984 stoupl počet svědků na 2 800 000 a počet adventistů na 4 000 000. Za stejné období vzrostl přibližně ve stejném poměru i počet mormonů. Před několika lety čítala mormonská církev (Církev Ježíše Krista svatých posledních dní) asi 6,2 milionů osob, z nichž 2,2 miliony žily asi v 115 zemích mimo Spojené státy. Standardy pro určování „členství“ se jistě liší – svědkové zaznamenávají pouze ty, kdo hlásí čas strávený „kazatelskou službou“, zatímco v jiných náboženstvích mají volnější rámec – ale bez ohledu na standard zůstává skutečností, že *míra vzrůstu* neboli *procento početního nárůstu* je přibližně shodné.

⁷ Stačí vzít v úvahu jen jeden z moderních příkladů náboženství zvaného Church of Jesus Christ, které založil ve 20. letech Simon Kimbangu v africké zemi Zaire. Dnes má v několika zemích téměř 7 milionů členů.

⁸ Tento průměr je odvozen sečtením hodin „pravidelných průkopníků“ a „sborových zvěstovatelů“.

svědectvím sestává z opětovných návštěv, domácích biblických studií nebo z pouhého vracení se do míst, kdy již svědkové několikrát byli. Kdybychom vzali v úvahu zmíněné faktory – procento ročního nárůstu obyvatel Indie a jedenácti procentní míru růstu svědků (velmi pravděpodobně se dlouhodobě tak vysoko neudrží) – a kdyby 80 procent všech hodin strávených ve službě bylo věnováno výlučně novým lidem, pak by svědkové v roce 2014 zastihli s tímto „dvacet minut – život nebo smrt – poselstvím“ jenom o něco více než polovinu v té době žijících obyvatel Indie. Rok 2014 se kromě toho do tohoto scénáře příliš nehodí, protože organizace svým členům pravidelně zdůrazňuje, že „stojíme na pokraji velkého soužení“.⁹

Poměr obyvatel Pákistánu k tamním svědkům je ještě více disproporcionální (377 224 obyvatel na jednoho svědka).

Obyvatelstvo Číny, Indie a Pákistánu dohromady představuje dvě pětiny světové populace – dva z každých pěti na světě žijících lidí. A pouhý nepatrný zlomek z těchto lidí má nějaké povědomí o poselství Strážné věže. Bylo by naprostým projevem vrcholného sobectví, kdyby se jakákoli organizace domnívala, že by spravedlivý a milující Bůh mohl svůj rozsudek věčného života nebo věčné smrti založit na vahách tak nevyrovnaných a křehkých.¹⁰

Do výše uvedené skupiny můžeme rovněž započítat 635 miliónů lidí, kteří žijí v zemích s převážně muslimským náboženstvím: oblast Arábie a severní a západní Afriky; Indonésii, Bangladěš, Afghánistán a Turecko. Také zde poselství svědků slyšel jenom nepatrný počet lidí. Vzpomínám si, že když jsem v roce 1978 v postavení „zónového dozorce“ navštívil Maroko, misionáři Strážné věže v té zemi mi řekli, že brooklynské ústředí jim striktně nařídilo, aby se nepokoušeli svědčit muslimům, ale aby se omezili výlučně na početně neveliké obyvatelstvo křesťansko evropského původu.¹¹

Když se přidržíme věcných údajů, pak uvidíme, že svědkové Jehovovi v nejlepším případě oslovují asi polovinu světové populace v míře, která vůbec stojí za zmínku. V některých zemích je jejich kontakt s obyvatelstvem častý, a na západní polokouli, v Evropě a v některých dalších zemích jsou oblasti, které svědkové navštěvují někdy i jednou za několik týdnů. Ale i v těchto zemích, včetně USA, kde organizace Strážná věž má svůj počátek, platí, že rozhovor u dveří, pokud k němu vůbec dojde, je obvykle krátký, velmi formální, a téměř vždy směřuje k nabídce literatury. Naprostá většina oslovených lidí má jenom velmi mlhavou představu o tom, co organizace učí a co je vlastně jejím poselstvím. K potvrzení tohoto názoru stačí, když se namátkou v těchto zemích někoho zeptáme, co ví o svědčích Jehovových. Nejčastěji se dozvíme, že ačkoli svědkové jsou obecně vnímáni jako slušní lidé, jediné co je o jejich náboženství většině z dotazovaných známo je to, že formou služby dveře ode dveří nabízejí literaturu a neuznávají jiná náboženství. Někdo možná ještě dodá, že nepřijímají krevní transfúze a neúčastní se voleb nebo jiné negativní postřehy.

Svědkové Jehovovi jsou obvykle dobrosrdeční, a proto jsou mnozí z nich zneklidněni myšlenkou, že by věčný život nebo věčné zničení všech lidí mělo být určeno tím, jak budou reagovat na poselství hláсанé organizací Strážná věž. Organizace v této souvislosti prosazuje názor, že smrt v Armagedonu (ze které není žádná naděje na vzkříšení), která postihne stamilióny lidí v Číně, Indii nebo Pákistánu, je ospravedlněná tak zvanou „kolektivní odpovědností“.¹² Ale přesto je to pro mnohé svědky jenom takové těšínské jablíčko. Je těžké obhájit budoucí smrt a věčné zničení stamiliónů mužů, žen a dětí tím, že vláda jejich země odmítá nechat Strážnou věž volně působit na svém území, a že lidé, kteří pod kontrolou této vlády žijí, ji svojí existencí podporují, a tím si zasluhují podíl na všech ranách, které

⁹ Například ve *Strážné věži* z 1. března 1985, strana 21 (česky 1. listopadu 1985 a 16/1985, samizdat)

¹⁰ Číslo v tomto odstavci jsou převzata z tabulky uvedené ve vydáních *Strážné věže* z 1. ledna 1990 a 1991.

¹¹ Pravidlo vzniklo proto, aby se vyhnuli vyhoštění ze země kvůli obvinění z „obracení na víru“.

¹² Viz *Strážná věž* z 15. dubna 1971, strany 258-257 (česky nevyšlo, pozn. překl.); z 15. června 1965, strany 366, 367 (česky 5/1966, samizdat); *Probud'te se!* z 8. listopadu 1963, strany 27, 28.

v Armagedonu tu kterou vládu postihnou. A těžko se tento názor přijímá zvláště tehdy, když je známo, že naprostá většina obyčejných lidí v té zemi nemá nejmenší představu o učení organizace Strážná věž, a mnozí z nich si dokonce ani nejsou vědomi toho, že by nějaká taková organizace vůbec existovala.¹³

Podobná myšlenka ale byla pronesena i v roce 1980 v New Yorku při příležitosti oblastního sjezdu, který byl určen především francouzsky mluvícím svědkům v té oblasti, pocházejícím původně z Haiti.¹⁴ Prezident organizace Strážná věž Fred Franz měl tehdy proslov, během kterého vyprávěl zkušenost o svém rozhovoru s mužem, který se měl stát římsko katolickým knězem, ale nyní studoval se svědky. Prezident se zmínil o tom, že tento muž se ho zeptal, zda je pravda, že „Armagedon přežijí pouze svědkové Jehovovi, zatímco všichni ostatní utrpí věčné zničení“. Fred Franz odpověděl, „že se zdá, že to Písmo naznačuje“. Muž se dotázal: „Dokonce i malé děti?“ Prezidentova odpověď zněla: „Inu, každá hnida se stane vši, a krysí mláďata dospělými krysami“. Skutečnost, že vůbec mohl tuto zkušenost veřejně a před tolika shromážděnými lidmi vyprávět, zřetelně dosvědčuje jeho víru v platnost tohoto názoru.

Snad se někomu takové rázné odpovědi líbí. Nemohu to posoudit. Ale jsem si jistý, že pro mnohé lidi představují důvod k hlubokému znepokojení. Domnívám se také, že právě pohled na svět, v němž se organizace posuzuje jako středobod veškerého světového dění, je důvodem pro to, aby její představitelé předkládali takové extrémní názory, jejichž účelem je především dodat zdání platnosti přemrštěným nárokům na důležitost jejího konání.

To samé krajně elitářské smýšlení vede k tomu, že organizace znevažuje nebo alespoň minimalizuje všechno, co ostatní náboženství dělali nebo právě dělají při oznamování „dobrého poselství o království“. V roce 1979 jsem v Horní Voltě, zemi v západní Africe, doprovázel misionáře z řad svědků Jehovových při jejich svědecké službě dveře ode dveří. Vzpomínám si, jak jsem si tehdy uvědomil, že s sebou nosí dva nebo i tři překlady Bible, protože obyvatelé v hlavním městě Ouagadougou mluví několika různými africkými jazyky. Pomyslel jsem si přitom, do jaké míry by bez těchto překladů byla jejich služba omezena, možná znemožněna. Ale žádný z překladů, které měli, nebyl od organizace Strážná věž; všechny byly výsledkem práce misionářů a překladatelů jiných náboženských denominací. Přeložení Bible nebo jejích částí do více než 1 900 jazyků je nesmírně záslužný čin.¹⁵ Společnost Strážná věž často na tuto skutečnost poukazuje. S daleko menší ochotou již přiznává zásluhy všem, kdo se na tomto díle podíleli – zdráhá se tak učinit jednoduše proto, že nebyli svědky Jehovovými. A přece je to právě Bible, která je vlastním zdrojem dobrého poselství, a ve které nalézáme dobré poselství kázané Kristem a apoštoly v původní, ryzí a nezkraslené podobě.

Když jsem při této pracovní návštěvě cestoval nejenom do Horní Volty, ale také do Senegalu, Malí, Pobřeží slonoviny a Beninu, zjistil jsem, že počet svědků Jehovových v těchto zemích, kde jsou hlavními druhy náboženství islám a animismus, dosahuje nanejvýš několika stovek. Ale když jsem přijel do Kamerunu, našel jsem zde více než 10 000 svědků. Co je důvodem takového nepoměru? Hlavní příčinou je to, že se velké procento obyvatel Kamerunu hlásí ke křesťanství. K jejich obrácení ale došlo v důsledku činnosti katolických a protestantských misionářů dávno předtím, než se Společnost Strážná věž do této země vůbec dostala. Tato situace je pravdivou skutečností v mnoha zemích světa, a často přitom platí, že úspěch Strážné věže při získávání stoupenců je přímo úměrný míře, ve které ostatní náboženské organizace před jejím příchodem v tomto místě rozšířili Boží slovo. Ostatní křesťanská náboženství přišla do naprosté většiny oblastí, kde se dnes svědkové nacházejí, mnohem dříve než oni, a do většího či menšího stupně připravila svědkům Jehovovým půdu

¹³ Viz například *Strážná věž* z 15. listopadu 1957, strany 694, 695.

¹⁴ Tento sjezd se konal 7. - 10. srpna ve sjezdovém sále svědků Jehovových v Long Islandu.

¹⁵ Viz *Probud'te se!* z 8. července 1990, strana 28.

pro jejich působení, především překladem Bible do místních jazyků. V těch částech světa, ve kterých se církvím nepodařilo položit solidní křesťanský základ, úsilí Jehovových svědků jenom zřídka vede k získání většího počtu přívrženců.¹⁶

Ze strany organizace Strážná věž pozorujeme sklon k šíření myšlenky, podle které se v oblasti šíření dobrého poselství během sedmnácti století, která uplynula od smrti apoštolů ke konci prvního století až do okamžiku založení této organizace ke konci devatenáctého století, neodehrálo nic podstatného. Toto tvrzení, pokud by bylo pravdivé, by ale podstatně ubíralo na účinnosti Ježíšovým slovům z Matouše 28:18-20. Ježíš zde totiž svým následovníkům říká, že při činění učedníků se mohou spolehnout na jeho slova, a slibuje: „Pohleďte, já jsem s vámi po všechny dny až do závěru systému věcí.“

Jaký účinek má vydávané svědectví?

A pokud polnice vydá nezřetelný zvuk, kdo se bude chystat do boje? Stejně je to s vámi: nevydá-li váš jazyk srozumitelné slovo, jak má kdo poznat, co se říká? Vždyt budete mluvit do větru!

– 1. Korint'anům 14:8,9, *Nová Bible kralická.*

Již jsme se dotkli množství hodin, které svědkové stráví svědeckou službou a rozsahu, ve kterém ji na světě vykonávají. Jaká je kvalita jejich činnosti? Pouhé tabulky a čísla nám o tom ovšem nic neříkají.

Jeden z problémů, které jsou patrné na první pohled, představuje to, že podstatná část služby, kterou svědkové nazývají „oznamování dobré zprávy“, se skládá pouze z nabídky a distribuce knih a časopisů, které nakonec - jak připouštějí sami představitelé Společnosti - převážná část lidí ani nečte.¹⁷ V průběhu mých padesáti let aktivní činnosti mezi svědky jsem ve službě dveře ode dveří doprovázel doslova tisíce z nich. Jenom velmi zřídka jsem měl pocit, že by se jejich slova dala posoudit alespoň jako nějaké přiblížení se účinnému svědectví pro křesťanskou víru. Jak jsem se již zmínil, tato služba je doprovázena tvrzením organizace, že je prováděna pod andělským vedením, a že na jejím základě jsou lidé buď vybráni jako ovce k věčnému životu, nebo odsouzeni jako kozlové k věčné smrti. Zdráhám se uvěřit tomu, že by spravedlivý Bůh jenom na okamžik zamýšlel posuzovat způsobilost člověka k záchraně na základě toho, zda přijme nebo odmítne nabídku učiněnou způsobem, jehož jsem byl tolikrát svědkem – a přiznávám, který jsem tolikrát, v poslušnosti pokynů organizace ke „svědecké službě“, použil i já sám. Většina z těch, kteří „svědectví“ naslouchali, musela mít dojem, že byli navštíveni prodejci náboženské literatury nebo lidmi, kteří se s nimi chtějí přit o svůj sektářský názor.

Stejně závažným problémem je celkový nedostatek upřímného zájmu pomoci bližním poté, co návštěva byla vykonána (postoj, který v organizaci převažuje nejméně od doby, kterou já mohu posoudit). Jistě, neplatí to pro všechny svědky. Ale na základě svého celoživotního spojení se Společností mohu přidat své svědectví k mnoha dalším již

¹⁶ Dokonce i v Číně (kde se svědkové taktak uchýlili) existuje okolo 4 000 protestantských církví, jež obnovily svoji činnost po násilné kulturní revoluci v letech 1966-76. Celkem se v Číně jen od roku 1980 vytisklo asi 2,9 milionů Biblí, a výrobu výrazně zvýšila také pětimilionová dotace United Bible Society na nákup tiskařského vybavení. S ohledem na přetrvávající značná vládní omezení je to o to pozoruhodnější. Přesto všichni ti, kdo se na tomto úkolu podílejí, jsou podle nauky Strážné věže součástí „Velkého Babylóna“, velké nevěstky a zavlého nepřítele křesťanství.

¹⁷ Viz prohlášení vysoce postavených představitelů citovaná v 6. kapitole na stranách 143, 149 a 151 vzhledem k tomu, že hlášení o počtu hodin a rozšířené literatury jsou obecně cílem většiny zvěstovatelů.

zmíněným, ze kterých vyplývá, že lidé s hlubokým zájmem o bližní jsou mezi svědky výjimkou, ne pravidlem. Převládá mezi nimi pocit uspokojení, který nastává bezprostředně poté, co splnili svoji „povinnost“ strávit hodinu nebo více ve svědecké službě. „Věnovali této činnosti svůj čas“, a o ten se tady z jejich pohledu především jedná. Převážná část osob, kteří literaturu přijmou, nebude již znovu navštívena. Tak dochází k distribuci ohromného množství literatury, zatímco účinnost tohoto gigantického rozšiřování je pozoruhodně nízká.¹⁸

Jeden dlouholetý starší, který na konci sedmdesátých let 20. století odpovídal na dotazy z ústředí, v tomto ohledu napsal:

Zasypali jsme Spojené státy americké naší literaturou, a do určité míry to platí i o zbytku světa. Kdybychom se poctivě sami sebe zeptali, kolik z těchto miliónů námi vydaných knih, brožur a časopisů vůbec někdo četl, pravděpodobně by nás zneklidnilo, kdybychom si uvědomili, jak málo výtisků kdy bylo přečteno.

... Poctivost nás také vede k tomu, abychom připustili, že ani v aktivní rodině svědků Jehovových se nepřečte více než polovina literatury, kterou její členové odebírají.¹⁹

Jiný vážený starší na tytéž dotazy z ústředí odpověděl takto:

Jak jsem se již zmínil, naši literaturu nečtou ani zvěstovatelé [svědkové] ani veřejnost. Pouze asi jedna třetina zvěstovatelů naši literaturu přečte, a v případě veřejnosti se jedná ještě o daleko menší procento. Popravdě řečeno, někteří starší se mi svěřili, že se cítí provinile, když druhým lidem nabízejí knihy o 384 nebo 416 stránkách; říkají totiž, že i pro ně bylo úmorné, když se jimi museli probírat na sborovém studiu knihy. Sami by je podruhé nečetli, a proto si pokládají otázku, jak by se tyto publikace jenom mohli líbit nezavěšeným lidem, když oni sami k nim mají takový negativní vztah.²⁰

Značná část svědeckví, které je vydáváno, se tak ve skutečnosti „vypaří do neznáma“, a nemá opravdový, viditelný účinek. Jakoby organizaci stačilo ke spokojenosti, že se rozšíří milióny výtisků literatury, a proto příliš nedbá o to, že podstatnou část z ní čte jenom málokdo. Společnost přitom nijak nezkoumá alternativní nebo efektivnější možnosti, kterými by mohla lidem pomoci. O jiném způsobu, než je vydávání literatury, ve skutečnosti ani neuvažuje. Vybuodovala rozsáhlé publikační impérium, a neustále produkuje literaturu, pro kterou potřebuje odbytiště. Nutnost distribuce hraje primární roli a převažuje nad jinými, důležitějšími potřebami. V minulosti byly učiněny pokusy o změnu. *Naše služba království*, interní bulletin s pokyny ke službě, který svědkové dostávají jednou za měsíc, občas vybízí k většímu používání Bible při svědecké činnosti. Ale po několika měsících se články se železnou pravidelností začnou zabývat náměty, které svědkům připomínají, že mají nabízet knihy a časopisy, a nastává návrat k obvyklému zdůrazňování nutnosti rozšiřování literatury.²¹

¹⁸ Další doklad této neúčinnosti je nepochybně vidět z pozoruhodně velkého počtu hodin stráveného každoročně na celém světě kázáním ve srovnání s počtem pokřtěných osob. Během deseti let 1981 až 1990 vycházelo na každou jednotlivou osobu dovedenou až ke křtu průměrně 3003 hodin služby. To je ekvivalent práce jednoho člověka 8 hodin denně po dobu 375 dní, aby našel a přivedl ke křtu jedinou osobu. Současný průměr je více než dvojnásobkem průměru z 50. let (průměr 1283 hodin služby na pokřtěného).

¹⁹ Memorandum od Dallase F. Wallace, který je stále prominentním starším a vůdčí osobou při nabývání majetku organizace.

²⁰ Z memoranda odevzdaného Charlesem F. Leibenspergerem z 1. března 1978. Je to bývalý člen ústředí a je také nadále prominentním starším.

²¹ V případě, že zůstaly velké skladové zásoby nějaké publikace, která se již dříve studovala ve všech sborech na skupinovém „studiu knihy“, ústředí tuto publikaci naplánovalo k novému studiu, protože vědělo, že množství

Dobré poselství o Božím Synu je nazváno „slavným dobrým poselstvím“.²² Pokud ho omezíme na obsah, který nalézáme v tiskovinách určitého náboženského systému, nebo pokud ho učiníme rovným výkladu tohoto systému, drastickým způsobem ohraničíme jeho velikost, a svaté se stane všedním a laciným. Jeho význam se zcela vytratí.

Strážná věž z 1. května 1981 (česky 1. dubna 1982, str. 22; a 19/1981, samizdat) zlehčuje všechnu dobrou práci, kterou vykonaly ostatní náboženské skupiny, které svědkům předcházely, a na straně 17 se vyjadřuje takto:

³ Čestně smýšlející člověk má příležitost porovnat způsob, jak náboženské systémy křesťanstva během všech staletí kázaly evangelium o království, se způsobem, jak to dělají svědkové Jehovovi od konce první světové války v roce 1918. Není to jedno a totéž. Svědkové Jehovovi skutečně káží „evangelium“ neboli „dobré poselství“, totiž o Božím nebeském království, které bylo zřízeno tím, že byl Boží Syn Ježíš Kristus na konci časů pohanů v roce 1914 dosazen na trůn.

Jak *Strážná věž* sama uvádí, její poselství je „zvláštním“ druhem dobré zprávy, která je nerozlučně spjata s určitým datem. To ale vede k následující otázce:

Je poselství Strážné věže původním evangeliem, nebo jeho upraveným výkladem?

Zásadním sporem tedy zůstává, zda „dobré poselství o království“, které oznamuje *Strážná věž*, je totožné s „dobrým poselstvím o království“, které kázal Kristus a jeho apoštolové. Apoštolové zanechali záznam, ze kterého je velmi dobře patrné, co pokládali za „dobré poselství“. Stačí si vzít k ruce Bibli a číst v knize Skutků nebo v jiných apoštolských spisech, a rázem si povšimneme rozdílu mezi apoštolským porozuměním dobrému poselství a tím, jak je chápou a u dveří svých bližních hlásají svědkové Jehovovi.

Hlavní myšlenkou evangelia v podání *Strážné věže* je současný trýznivý „stav světa“, ze kterého brzy dojde k vysvobození prostřednictvím „nového světa“, který již po desetiletí čeká za dveřmi, a který bude spravován novou nebeskou vládou.²³

Tento námět je nepochybně velmi přitažlivý, protože je přirozené, že lidé touží po bezprostřední úlevě od vnějších tlaků, které přináší bolestné problémy. Myšlenka *vlády* zaujímá v myslech svědků Jehovových vzhledem ke království dominantní postavení, a podoba této vlády je velmi blízká vládním uspořádáním, která známe z naší doby.²⁴ Společnost *Strážná věž* ve skutečnosti publikovala jak články ve svých časopisech, tak osnovy přednášek pro své řečníky, jejichž námětem jsou podobnosti mezi „královstvím“ a dnešními vládami, ať již se jedná o oblast administrativní, legislativní, soudní nebo vzdělávací. Součástí této literatury jsou také důkazy o tom, že „království“ je funkčním

nových osob, které se mezitím připojilo k organizaci, vyčerpá většinu, ne-li všechny skladové zásoby. Potřeba zbavit se takové zásoby určovala, jak stovky tisíc osob stráví bezpočet hodin tohoto studia. Určujícím faktorem nebylo to, čeho si skutečně žádaly jejich duchovní potřeby.

²² 2. Korint'ánům 4:4.

²³ *Strážná věž* z 15. dubna 1983, strany 16-21 (česky 1. ledna 1984 a 19/1983, samizdat); z 1. května 1982, strany 8-11 (česky 1. března 1983 a 24/1982, samizdat). Je vynikající mít pozemské představitele - „knížata“ - mezi něž patří významní Boží služebníci z předkřesťanských dob a „způsobilí“ muži z řad dnešních svědků! Viz *Strážná věž* z 15. srpna 1989, strana 17 (česky 25/1989, samizdat); *Man's Salvation out of World Distress at Hand!* (*Záchrana člověka ze světové tísně je blízko!*), 1975, strany 360-365.

²⁴ Snaha předvést toto srovnání jako nepochybné a nezpochybnitelné je patrná z odkazů na Království ne prostě jako na „vládu“, ale na „skutečnou vládu“, „skutečné vládní uspořádání“. Viz například *Rozmluvy z Písem*, strana 121; *Strážná věž* z 1. května 1982, strany 9, 10 (česky 1. března 1983 a 24/1982, samizdat).

uspořádáním od roku 1914, a v tomto postavení svým poddaným „vydává a vymáhá psané zákony“ a „poskytuje [jim] vzdělávací program“, na který uvolňuje nezbytné finanční prostředky. Organizace dokonce srovnává množství poddaných tohoto „království“ s množstvím obyvatel různých menších států.²⁵

V této souvislosti je zajímavé, že autoři článků ve *Strážné věži* nerozeznávají, že se jejich organizace dopouští stejných přestupků, které oni odsuzují na ostatních náboženstvích, především na katolické církvi. Například článek ve *Strážné věži* z 1. prosince 1984 (česky 1. října 1985, str. 5; a 12/1985, samizdat) se kriticky vyjadřuje o církevním otci Augustinovi, který přirovnal církev ke království na zemi, a na straně 6 takto shrnuje účinek, který mělo Augustinovo tvrzení:

Prostřednictvím církevní hierarchie je Kristu přiznáváno postavení krále Božího království. Sféra tohoto království je shodná s hranicemi církevní moci a autority. Nebeské království se rozšiřuje misí a postupem církve ve světě.

Ale výše uvedená slova naprosto odpovídají způsobu jednání organizace Strážná věž, protože v myslích jejích členů slova „nejprve hledejte království“ v zásadě znamenají podporovat, podřizovat se a namáhat se pro rozmach jejich „viditelné organizace“. Společnost se v rámci svých hranic pyšní rostoucími „řadami“ nových členů a nepokrytě vyjadřuje své přesvědčení, že jejich poslušnost organizaci a vedoucímu sboru je srovnatelná s poslušností Kristu jako králi.²⁶ Neustále na sebe uplatňuje mesiášská proroctví, která byla původně určena Izraeli, „předobrazu Boží vlády“. Například ve *Strážné věži* z 15. ledna 1988 (česky 1. listopadu 1988) v tomto ohledu můžeme číst (str. 16, 17):

... a radostně volají: „Přidal jsi národu; Jehovo, přidal jsi národu; oslavil ses. Daleko jsi rozšířil všechny okraje země.“ (Iz. 26:12, 15) Ve 210 zemích po celé zeměkouli přidává Jehova svému duchovnímu národu další osoby podobné ovcím. Nově se připojují statisíce lidí, a jsou křtěni. Ve vrcholných měsících slouží přes půl miliónu zvláštních, pravidelných a pomocných průkopníků. Staví se další sály Království a sjezdové sály. Odbočky Strážné věže rozšiřují své domovy betel a tiskárny a opatřují nová tiskařská zařízení. Růst stále pokračuje.

K tomuto růstu dochází proto, že záležitosti Božího lidu na zemi řídí „Kníže pokoje“. Izajáš kdysi řekl ve svém proroctví: „Hojnosti knížecího panství a pokoje nebude konec na Davidově trůnu a nad jeho královstvím, aby bylo pevně založeno a podpíráno právem a spravedlností od nynějška až na neurčitý čas. Právě horlivost Jehovy vojsk to učiní.“ (Iz. 9:6, 7) Dnes se opravdu velkolepým způsobem plní tato slova. Ti, kteří důvěřují v Jehovu, již prožívají pokoj, právo a spravedlnost tohoto knížecího panství.

Jak článek uvádí, „naplnění“ se neodehrává v duchovním ohledu, ale v početním růstu – který přivádí do sféry vlivu organizace více a více lidí – a v rozmachu organizace zvyšováním jejího majetku a přibýváním budov a materiálního vybavení. Augustin srovnal království Boží s „církví“; Strážná věž je srovnává s „pozemskou viditelnou organizací“.

Neustálé zdůrazňování „vládního uspořádání“ bezpochyby výrazně přispívá k ochotě, se kterou svědkové podřizují své myšlení a svědomí náboženské společnosti, a se kterou

²⁵ Příklady lze najít v knize *Zářit jako ti, kdo poskytují světlo ve světě* (příručka pro „průkopníky“ z řad svědků, 1977) na stranách 108-110; a ve *Strážné věži* z 15. června 1988, strana 5 (česky nevyšlo, pozn. překl.). Na straně 10 ve *Strážné věži* z 1. května 1982 (česky 1. března 1983 a 24/1982, samizdat) je obrázek hlavních měst USA, Británie a Sovětského svazu, a hory znázorňující Království s tímto popiskem: „Jako jsou skutečné lidské vlády, taková je i vláda nebeského Království“. Ve *Strážné věži* z 1. ledna 1991 na straně 4 je prohlášení, že „národ“ svědků má větší populaci než „zhruba šedesát ze 160 členských národů OSN“.

²⁶ Viz 12. kapitola, strany 322-324.

Na rozdíl od dobrého poselství, které bylo oznamováno v prvním století našeho letopočtu, v podání Strážné věže se „dobrá zpráva“ intenzivně dovolává tělesných smyslů a tužeb. Srovnej [tuto praxi] s takovými texty jako je 2. Korintánům 4:16-18 a Kolosanům 3:2.

Obrázky z knihy *Můžeš žít navždy v pozemském ráji* z roku 1982, str. 157-162. Zejména od roku 1935 jsou charakteristické tím, že se dovolávají tělesných tužeb.

přijímají stále nová a nová nařízení rozpínající se soustavy „teokratického zákona a početných organizačních pravidel a postupů, které se musí dodržovat. Pro autoritativní uspořádání, které vládne mezi svědky, je velmi výhodné, jestliže se na sborové starší a cestující dozorce nepohlíží jako na pokorné spolumužníky v Kristu, ale jako na „představitelce vlády“, kteří obdrželi pravomoc nařizovat a vymáhat zákony a organizační postupy již existujícího vládního systému.²⁷

Nejméně od roku 1935, ruku v ruce s důrazem kladeným na „vládní uspořádání“, Strážná věž oznamuje druh evangelia, které jeden francouzský autor označil jako evangelium „duchovního materialismu“, tedy duchovní systém, ve kterém se pod rouškou uspokojování duchovních potřeb ve skutečnosti oslovují hmotné zájmy věřících. Postup, který je přitom uplatňován, je charakteristický promyšleným zdůrazňováním zakrátko přicházejícího a nekonečného materiálního a tělesného uspokojení, ke kterému bude patřit dostatek chutné potravy, krásných domů v idylických podmínkách, konec vrásek, slabostí a bolestí stáří a návrat plného zdraví, krásy a síly nehynoucího mládí – a nikdo, kdo bude žít, nebude muset

²⁷ Tato aura působivé vládní autority je zvýrazněna učením, že „způsobili“ z řad těchto starších se stanou v Novém pořádku „knížaty“. Judova slova o „znevažování panství a mluvení utrhačně o slavných“ se také uplatňují na „pomazané následovníky, kteří věrně slouží jako jmenovaní křesťanští dozorce“ a na „odpovědné muže ve sboru“ s varováním, abychom těmto mužům i nadále projevovali podřízenost jako „slavným“, o nichž byla řeč. Viz *Strážná věž* z 15. srpna 1982, strany 28, 29 (česky 1. května 1983, str. 24, 25; a 3/1983, samizdat); z 15. ledna 1979, strana 25 (česky 14/1979, samizdat).

platit daně, nebude inflace, neúnosné zdravotní a životní pojištění, nehody, katastrofy, zločin ani válka. Každý rozumně uvažující člověk takovou podobou světa může jenom přivítat a politik, který by voliče dokázal přesvědčit, že je schopen takový pořádek nastolit, by byl zvolen do druhého dne. Ale *pohnutky*, které se skrývají v srdcích stoupenců materiálního evangelia hlásajícího bezproblémový život v hmotné a tělesné dokonalosti, ve skutečnosti nevyžadují projevy hlubší spirituality, a druh *křesťanství*, ke kterému vedou, není nijak odlišný od duchovního usilování Ponce de Leona v průběhu výpravy za pramenem věčného mládí nebo od následovníků Mohameda toužících po vybraných a čistě pozemských rozkoších „sedmého nebe“.²⁸

Zásadní problém uvedeného přístupu ale spočívá tom, že když toto poselství porovnáme s dobrou zprávou zaznamenanou v Křesťanských řeckých písmech, zjišťujeme, že se nejedná o poselství kázané Ježíšovými následovníky, ale o jeho upravenou a přikrášlenou podobu. Poselství apoštolů a ostatních učedníků a výrazové prostředky, které k jeho vyjádření použili, se nesoustředily na „vládní uspořádání“, ale na *osobu* Božího Syna, Ježíše Krista.²⁹ Termín „Kristovo království“ má především význam „Kristova kralování či působení“ nebo „Kristova královského panství“.³⁰ Často je také používán výraz Boží království, protože Bůh je původním i konečným zdrojem Kristova panování, které je zároveň Bohem navrženým uspořádáním.³¹

Kristovo „království“ tedy musíme především chápat jako Kristovo „panování“. Pokud budeme mít tento význam na paměti a budeme s ním spojovat biblické slovo „království“, vyvstane nám podstatně jiný obraz než ten, který podávají publikace Strážné věže. Jestliže se soustředíme jenom na výroky apoštolů, uvědomíme si, že když mluvili o „království“, zaměřovali se především na osobu Božího syna jako královského panovníka. Výraz „dobré poselství o království“ tak zcela jednoduše znamená „dobré poselství o Kristově panování“.

V Křesťanských řeckých písmech se termín „dobré poselství“ nachází více než stokrát. Pouze *osmkrát* se ale vyskytuje ve spojení se slovem království, tedy jako „dobré poselství o království“. *Ve všech zbývajících případech* je to buď „dobré poselství o Kristu“ (nebo je zde podobný výraz) nebo kontext vede k tomu, že se jedná o Ježíše jako osobu, a nenaznačuje žádný odkaz na „vládní uspořádání“.

²⁸ *Index publikací Strážné věže 1986-2006* pod heslem „Mesiášské království“ obsahuje nižší heslo „požehnání pro pozemské poddané“. Mezi odkazy najdeme položky jako: „otcovství Ježíše Krista“, „vztah k Jehovovi“ a „duchovní blahobyť“, což je jen malý zlomek asi ze 43 odkazů. Většina z nich se týká námětů jako jsou „zdraví dětí“, „zločinnost skončí“, „vyléčení deprese“, „rozkvetlá poušť“, „obnovení přírodní rovnováhy“, „osvobození od nedostatku“, „ekonomické starosti skončí“, „dostatek jídla“, „životní prostředí obnoveno“, „tělesné vady odstraněny“, „ovládané přírodní síly“, „mír se zvířaty“, „znečištění skončí“, „populační rovnováha“, „chudoba skončí“ a tak dále. Množství těchto položek přesně odráží důraz kladený v odkazovaných časopisech a knihách na sliby uspokojující hmotné a fyzické potřeby.

²⁹ Srovnej Skutky 8:12 se Skutky 5:42; 8:4, 5, 35.

³⁰ Výraz „království“, který nacházíme v Křesťanských řeckých písmech, pochází z řeckého pojmu *basiléia*, jež neznamená „vládu“ v novodobém smyslu, jež by mu Společnost Strážná věž ráda přiřkla. Jak uvádí *Theological Dictionary of the New Testament*, tento výraz odkazuje na existenci nebo podstatu či stav krále, tj. na jeho důstojnost a druhotně na způsob projevu v oblasti již vládne. Smysl pro důstojnost je primární u LXX, Philo a NT.“ Důraz je kladen na *osobu*, protože v Orientu království spočívalo (co do moci a autority) v osobě krále. I z dalších prací je patrné, že smyslem tohoto výrazu je „kralování“ či „panství“, a ne myšlenka vládní *organizace*, jak o ní dnes lidé uvažují. *Basiléia* může též v druhotném smyslu znamenat panství, v jehož hranicích se vládne.

³¹ Srovnej Lukáše 19:11-15; Zjevení 12:10. Lze poznamenat, že ve verších 12 a 15 této pasáže u Lukáše překládá *Překlad nového světa* slovo *basiléia* jako „královská moc“, zatímco v poznámkách pod čarou v některých vydáních je alternativní překlad „království“. Šlechtic v podobenství u Lukáše necestoval do vzdálené země, aby získal a přivezl zpět „vládu“, ale *hodnost krále a královskou autoritu*.

Základ a podstata dobrého poselství

Co zdůrazňovali apoštolové a ostatní křesťanští autoři, když popisovali účinky panování Mesiáše? Důsledně poukazovali na Kristovu výkupní oběť, jeho vítězství nad panstvím hříchu a smrti, dosaženého ve prospěch všech lidí, a na autoritu, kterou dal Otec svému vzkříšenému Synovi, aby nyní osvobodil z pout hříchů a smrti každého, kdo v něj bude projevovat víru. *To bylo – a to nadále zůstává – dobrým poselstvím, které nám přináší Bible.* Biblické poselství nikoho neupozorňuje na nějaké konkrétní datum, a ani ho nelze s žádným datem spojit, ať již se jedná o rok 1914 nebo jiný časový údaj. Ani k sobě nikoho neláká přitažlivým slibem nového světa hmotného a tělesného blahobytu, který „je již za dveřmi“. Je pravda, že je spojené s událostí. Ale tato událost již nastala, když Boží syn naplnil mesiášský účel svého pozemského pobytu, dal za nás svůj život jako výkupné, byl vzkříšen třetího dne a posléze se jako náš Přímluvce posadil po Boží pravici.³² Právě z tohoto důvodu mohl Pavel napsat Korint'ánům: „Rozhodl jsem se totiž neznat mezi vámi nic kromě Krista, a to přibitého na kůl.“³³

Hlavní událostí dobrého poselství je tak událost, která se odehrála před devatenácti stoletími. Přesto pro nás i v současnosti zůstává ústředním bodem. Skutečnost, že z ní budeme mít plný užitek až někdy v budoucnosti, nemění nic na tom, že k tomuto historickému předělu v lidských dějinách již došlo, a že nic už nikdy nemůže být důležitější. Budoucnost, která je teprve před námi, je ve skutečnosti neodvolatelně závislá na minulosti, která je již za námi. Jakkoli mnohá se snad prokážou naše budoucí požehnání, všechna budou důsledkem Kristovy výkupní oběti.

Nemůže být sporu o tom, že apoštolové takto uvažovali, a že rozpoznávali zásadní a všepřevyšující platnost této události a její rozhodující, záchranný charakter: rozpoznávali Kristovu smrt a vzkříšení v souvislosti s okamžitým účinkem, jenž má pro ty, kteří uvěří v jejich smírčí a výkupní moc. Jedině na tomto základě mohli o sobě a o všech ostatních věřících mluvit jako o těch, kteří se již těší z velkolepých požehnání a výsad, které se pro ně výkupní obětí otevřely. Svědkové Jehovovi opětovně poukazují na Zjevení 21:1-5 jako na text, který teprve bude mít uplatnění v budoucím „novém světě“, a neuvědomují si, že v předcházejících verších Jan popisuje dopad působení „nového Jeruzaléma“ jako skutečnost, která převážně již nastala již v době, kdy Zjevení psal.³⁴

Je pochopitelně pravdou, že *plné a konečné* naplnění křesťanské naděje je stále otázkou budoucnosti. Proto apoštol Petr píše o „nových nebesích a nové zemi, které očekáváme podle jeho slibu“.³⁵ Ale současně s tím on i další křesťanští pisatelé mluví o mnoha Božích slíbech, které se již na věřících lidech naplnily, ať v doslovném nebo duchovním smyslu. Tyto sliby byly zároveň duchovní skutečností i duchovní budoucností. To

³² 1. Jana 2:1, 2. Vezmi v úvahu také Petrovou modlitbu o svátku Letnic a jeho proslov k pohanům v Kornéliově domě, jak jsou zaznamenány ve Skutcích 2:14-36; 10:34-43.

³³ 1. Korint'ánům 2:2, *NW*; srovnej 2. Timoteovi 2:8.

³⁴ Ve Zjevení 1:1 se píše o zjevení daném Janovi, aby se ukázaly „věci, jež se záhy stanou.“ Jeho vidění se často zaměřovala do budoucnosti, zvláště ve spojení s Božím posledním soudem, ale přesto při čtení Zjevení vidíme, že mnoho z uváděných věcí buď již nastalo, nebo právě probíhalo. Například 2. a 3. kapitola se zabývají podmínkami v sedmi sborech v Malé Asii, jež existovaly v současnosti, a nikoli v budoucnosti. Vidění Boží nebeské slávy, Beránka a jeho výkupného za lidstvo ze 4. kapitoly, se netýkalo budoucích událostí, ale událostí, které tehdy probíhaly. „Řeka vody života“ z 22. kapitoly Zjevení již tehdy jistě tekla, takže pozvání pro „každého kdo si přeje“ přijít a „nabrat zdarma živou vodu“ nemuselo čekat do vzdálené budoucnosti, ale již se týkalo lidí, k nimž se dostala dobrá zpráva. (Zjevení 22:1, 2, 17; srovnej Jana 4:7-14; 6:15; 7:37, 38.) Prostým srovnáním vidění s tím, co se píše jinde v Křesťanských řeckých písmech, můžeme určit, jestli se jedná o současné či budoucí prvky a uplatnění. Existuje totiž zdravé pravidlo, že symbolická vyjádření se musí vždy dát pochopit pomocí toho, co je jinde řečeno jednoznačně a jasně, a musejí s tím být v souladu. Nikdy ne naopak.

³⁵ 2. Petra 3:13.

se týká i značné části pasáže ze Zjevení, o které jsme se zmínili – dokonce je snad možné ji celou chápat tímto způsobem.

Zjevení 21:3 například mluví o tom, že „Boží stan je s lidmi, že s nimi přebývá, že jsou jeho lidem, že On sám je s nimi“. Písmo ukazuje, že Kristova výkupní oběť smířila věřící muže a ženy s Bohem, a přivedla je ze stavu nepřátelství s Bohem do vztahu naplněného přátelstvím a pokojem.³⁶ Z tohoto důvodu mohl apoštol mluvit právě o křesťanech v jeho době jako o „chrámu živého Boha“, ve kterém „přebývá Boží duch“, a jenž je místem „které Bůh obývá duchem“, a mohl vzhledem k nim citovat text z Izajáše, ve kterém nacházíme tentýž výraz jako ve Zjevení 21. kapitole. Srovnajme:

Právě jak Bůh řekl: „Budu mezi nimi přebývat a chodit mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“³⁷

Apoštol dovozuje, že Boží slib o jeho přebývání mezi lidmi a o tom, že se stanou jeho lidem, došel svého naplnění; nepředkládá text jako budoucí proroctví, ale jako vztah mezi Bohem a lidmi, který *právě existuje*. Apoštol Petr se rovněž vyjadřuje zcela jasně: „Kdysi jste totiž nebyli lidem, ale nyní jste Boží lid.“³⁸ Kristova oběť, která nás smířila s jeho Otcem, zároveň v prvním století našeho letopočtu umožnila, aby „Boží stan“ byl již v té době s lidmi, aby Bůh mezi nimi přebýval, a aby byli jeho lidem, právě jak to popisuje Zjevení 21. kapitola.³⁹

Podle Zjevení 21:4 Bůh „jim setře každou slzu z očí a smrt již nebude a nebude již ani truchlení ani křik ani bolest“. První část tohoto verše, ve které čteme, že Bůh setře lidem každou slzu z očí a smrti již více nebude, obsahem odpovídá Izajáši 25:8. Apoštol Pavel z této části Izajášova proroctví cituje v 1. Korint'ánům 15:54, a přitom text nestaví do pozice budoucího uplatnění v pozemském ráji (jak to ale pravidelně vysvětlují publikace Strážné věže), ale do kontextu vzkříšení křesťanů a jejich přechodu ze smrtelného stavu do nesmrtelného přebývání. A v tomto smyslu již také pro ně bylo dosaženo „vítězství nad smrtí“ a její „osten“ byl zlomen. Ačkoli stále podléhají fyzické smrti, v zásadním smyslu unikli z jejího sevření, a mohou se navždy vyhnout jejímu trvalému dopadu, jestliže zachovají víru v Kristovu nadčasovou výkupní moc. Jsou si vědomi toho, že Bůh je „oživil“, ačkoli kdysi „byli mrtví ve svých přečinech a hříších“. ⁴⁰ Protože zemřeli hříchu, a byli vzkříšeni v „novosti života“, smrt nad nimi již nadále „nevládne jako král“; Kristovo panování pro ně znamená, že se nacházejí mimo dosah a zákon „krále smrti“. ⁴¹ Také proto mohl apoštol Jan říci: „Víme, že jsme přešli ze smrti do života [neříká „přejdeme“], protože milujeme bratry.“⁴² Nepřichází přitom s novou naukou, ale pouze opakuje, co již dříve slyšel u Ježíše, když Boží syn mluvil o lidech, kteří v něj projevují víru jako o těch, kdo v důsledku toho již mají věčný život.⁴³ Proto ostatně i Ježíš mohl nejenom prohlásit, že „kdo projevuje víru ve mne, i kdyby zemřel, ožije“, ale „žádný, kdo žije a projevuje víru ve mne, vůbec nikdy nezemře“. ⁴⁴ Všechna tato mocná

³⁶ Římanům 5:10; 8:7; Lukáš 16:9; srovnej Jakuba 2:23.

³⁷ 2. Korint'ánům 6:16; viz též 1. Korint'ánům 3:16; Efezanům 2:22.

³⁸ 1. Petra 2:10.

³⁹ Můžeme si též všimnout, že v Hebrejcům v kapitolách 8 až 10 ukazuje inspirovaný pisatel, že dřívější pozemský svatostánek, v němž byl Bůh symbolicky přítomen mezi svým lidem Izraelem, předobrazoval Boží větší nebeský „stan“, a říká, že to bylo „podobností pro ustanovený čas, který je nyní zde.“ (Hebrejcům 9:9) Pokračuje objasněním, že nebeský stan byl již postaven, a že Kristus jako „velekněz dobrých věcí, které nastaly“, již slouží ve prospěch hříšného lidstva. (Hebrejcům 9:11)

⁴⁰ Efezanům 2:1.

⁴¹ Římanům 5:21; 6:4.

⁴² 1. Jana 3:14.

⁴³ Jan 3:36; 5:24, 39, 40; 6:47; 20:31.

⁴⁴ Jan 11:26; srovnej Římanům 6:9-11.

prohlášení jsou zajisté podobná výroku ze Zjevení o tom, že „smrt už více nebude“ a společně ukazují, že dopad Kristovy výkupní oběti na jeho následovníky byl okamžitý.

Vzhledem k *truchlení* a *křiku* a *bolesti* byl Kristus pověřen, aby naplnil dřívější proroctví, podle kterého přišel právě proto, aby „kázal dobré poselství chudým ... obvázal lidi se zlomeným srdcem ... utěšil všechny truchlící, a opatřil ... olej radování místo oleje truchlení, a oděv chvály místo oděvu zoufání“.⁴⁵ Ježíš při naplňování tohoto proroctví nijak neselhal, a mohl v synagóze v Nazaretu prohlásit: „Dnes se *splnil* tento text [Písma], který jste právě slyšeli.“⁴⁶ Jeho slib „Šťastní jste vy, kteří nyní pláčete, protože se budete smát“, stejně jako ani ostatní výroky z Kázání na hoře nepotřebovaly věky na to, aby se staly skutečností. A tak místo ‚*křiku*‘ nad nespravedlivým zacházením z rukou odpůrců se jeho učedníci měli radovat a poskakovat radostí.⁴⁷

V této souvislosti dokonce ani odkaz na odstranění ‚*bolesti*‘ v naplnění Zjevení 21. kapitoly nevyžaduje striktně budoucí čas. Kontext zde přednostně nenaznačuje, že by to měla být ‚*bolest*‘, která tak často doprovází nemoc nebo zranění. Apoštol Jan použil řecké slovo *pónos*, jehož základní význam je „namáhavá práce“. Překládat je jako „bolest“ nebo „úzkost“ znamená, že překladatel postihuje *nevyslovený předpoklad* v tomto slově obsažený.⁴⁸ Jiní překladatelé zvolili pro *pónos* odlišné výrazy. Francouzský překladatel D'Ostervald se přidržel základního významu řeckého slova, a přeložil ho jako *travail* (lopota). Dva překladatelé do španělštiny, Nacar-Colunga a Bover-Cantera ve svých dílech shodně použili *trabajo* (práce).⁴⁹ Ježíš Kristus zve všechny, kdo ‚se lopotí a jsou obtíženi‘, aby od něj načerpali – *od okamžiku, kdy pozvání vyslovil, až dodnes* – občerstvení a úlevu pro svoji duši.⁵⁰ Náboženští vůdci jeho doby tehdy na Boží lid nakládali těžká břemena v podobě tvrdého, všudypřítomného zákonictví a zdůrazňovali přístup, podle kterého bylo možné získat spravedlivé postavení před Bohem jenom na základě předepsaných skutků. Ježíš jejich vedení přirovnal ke vkládání těžkého nákladu na ramena věřících lidí, a umíme si představit, že takový náklad bylo možné nést jenom za cenu bolesti. Dobré poselství oznamované Božím synem je zbavovalo všech zbytečných břemen, osvobozovalo je od pocitů marnosti a únavy, které je přepadaly, když se snažili uspokojovat namáhavé náboženské požadavky, a snímalo z nich citovou a duševní bolest, které byly vystaveni.⁵¹

I další výrazy ze Zjevení 21. kapitole, například „*dřívější věci pominuly*“ nebo „*Pohled, činím všechny věci nové*“, rovněž nacházíme v apoštolských spisech, kde se opět dotýkají vztahů a okolností tehdy platných, a neomezují se na budoucnost.⁵² Povšimněme si podobností mezi slovy apoštola Pavla a Zjevením:

Jestliže je tedy někdo ve spojení s Kristem, je novým stvořením; staré věci pominuly, pohleďte, začali existovat nové věci.⁵³

Jak pravdivá byla tato slova v době apoštola Pavla! Stará smlouva zákona byla nahrazena novou smlouvou zákona, a Boží zákony byly vepsány do srdcí následovníků jeho Syna. Původně mrtví ve svých hříších povstali k novému životu, k novému zrození a k nové

⁴⁵ Izajáš 61:1-3, *NIV*.

⁴⁶ Lukáš 4:18-21.

⁴⁷ Lukáš 6:22, 23; srovnej Jakuba 1:2, 9, 12.

⁴⁸ Viz *The New Englishman's Greek Concordance and Lexicon*, strana 738.

⁴⁹ *Jerusalem Bible* to překládá jako „smutek“.

⁵⁰ Matouš 11:28-30.

⁵¹ Matouš 23:1-4; 12:1-13; 15:1-11; můžeme si všimnout, že ve Skutcích 15:10 mluví apoštol Petr také o samotném Zákonu jako o „jhu, které nebyli schopni nést ani naši praotcové, ani my“. Kristus je od takového těžkého jha osvobodil.

⁵² Zjevení 21:4, 5.

⁵³ 2. Korint'ánům 5:17.

službě duchem, odhazující přitom nyní zastaralé požadavky Zákona. Věřící křesťané ze Židů i z národů byli spojeni v „jednoho nového člověka“, smíření s Bohem a přijati za jeho syny. Svěží síla utvářela jejich mysl, a oni se zřikali starých zvyklostí a nahrazovali je novým životem, neustále přetvářeným k obrazu svého Stvořitele. Na cestě s Bohem již nebyli podřízenými žádné kněžské třídě; přestali být závislí na lidském vedení, a přicházeli k Bohu s plnou jistotou víry „novou a živou cestou“, kterou jim ukázal Boží syn „jejich velekněz a prostředník“.⁵⁴

Přenesení do království

Kristův zachraňující skutek přinesl pro jeho následovníky úžasnou změnu, a umožnil jim zázračný vstup do zcela nového vztahu, jehož byl předznamenáním. Ježíš Kristus opravdu kraluje duchovnímu „národu“, který se skládá ze všech lidí na zemi, kteří v *Něj* projevují víru a *Jemu* se podřizují jako své duchovní Hlavě a jedinému *prostředníku* mezi nimi a Bohem.⁵⁵ Poslušnost organizaci, lpění na členství v ní a početní nárůst jejich stoupenců nemá s tímto duchovním „národem“ nic společného. Jeho existence také není závislá na naplnění všech proroctví vztahujících se k Mesiáši. Kristův duchovní lid již vskutku *dovšedňuje* jejich splnění, a to v míře daleko rozsáhlejší a rozmanitější, než by vyplývalo z vysvětlení předkládaných organizací Strážná věž.

Přenesení Božích služebníků do Kristova království nemá žádnou spojitost s tím, ke které organizaci patří, a rok 1914 v něm nehraje žádnou roli. Jeho počátek je v Kristově smírné oběti v prvním století našeho letopočtu. Písmo ukazuje, že jeho učedníci byli již tehdy Bohem „osvobozeni z autority tmy“ a *„přeneseni do království Syna jeho lásky“*.⁵⁶ Proto mohl apoštol Pavel říci o Bohu:

Společně nás vzbudil, a společně nás posadil v nebeských místech ve spojení s Kristem Ježíšem.⁵⁷

Apoštol popisuje přenesení křesťanů do jejich vznešeného postavení, ze kterého se nyní těší v „království syna Boží lásky“, v minulém čase – „vzbudil“, nikoli „vzbudil“, „posadil“, nikoli „posadil“. Již jsou osvobozeni „z autority tmy“, a to pro ně znamená symbolickou nebeskou přítomnost spolu s jejich králem, Božím synem.

Ježíš prohlásil: „Šťastní jsou lidé [mírné] povahy, protože zdědí zemi. ... Šťastní jsou pokojní, protože budou nazváni „Božími syny“.“⁵⁸ Protože následovníci Krista věří v účinek Kristovy smrti a vzkříšení, stávají „Božími syny“, a v důsledku toho spoludědici s Kristem a dědici Boží, kterým patří *„země a to, co ji naplňuje“*.⁵⁹ Již byli přijati do Boží královské rodiny, a proto apoštol může použít *„přítomný čas“*, když jim říká:

Vždyť všechno patří vám, ať Pavel nebo Apollos nebo Kéfas nebo svět nebo smrt nebo život nebo věci nynější nebo věci budoucí, všechno patří vám; vy zase patříte Kristu; Kristus zase patří Bohu.⁶⁰

⁵⁴ Hebrejcům 8:7-10; 1. Petra 1:3; Římanům 6:11; 7:6; 8:10-14; Efezanům 2:14-18; 4:22-24; Kolosanům 3:9, 10; Hebrejcům 10:19-22.

⁵⁵ 1. Petra 2:4-9; 1. Korint'ánům 11:3; 1. Timoteovi 2:5, 6.

⁵⁶ Kolosanům 1:13.

⁵⁷ Efezanům 2:6.

⁵⁸ Matouš 5:5, 9.

⁵⁹ Římanům 8:14-17; Galat'ánům 3:29; 4:4-6; 1. Korint'ánům 10:26; Žalm 24:1; 1. Korint'ánům 10:25, 26.

⁶⁰ 1. Korint'ánům 3:21-23; Římanům 8:17; Galat'ánům 4:6, 7.

Ve stejném duchu i apoštol Petr používá přítomný čas:

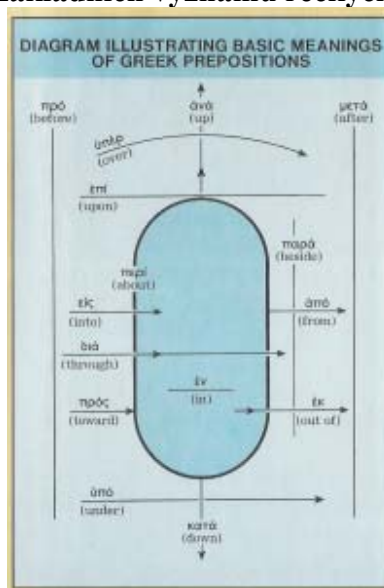
Ale vy jste „vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid pro zvláštní vlastnictví, abyste široko daleko oznamovali znamenitost“ toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.⁶¹

Kristovi následovníci se stali nejenom knězi Boha ale „královskými“ knězi. Řecký termín pro „královský“ (*basileios*) je odvozen z kořene stejného slova jako slovo „království“ (*basileía*). Podle Petrových slov jsou křesťané, které ve svém dopise oslovuje, již v té době „královským kněžstvem“ nebo „královstvím kněží“.⁶² Proto Jan ve Zjevení 1:6 rovněž používá minulý čas, když o Kristu říká: „Udělal z nás království [udělal z nás královský rod, *NEB*], kněze pro svého Boha a Otce.“ Tyto okolnosti zajisté musíme vzít v úvahu, když se snažíme porozumět všem dalším textům ve Zjevení, například ve Zjevení 5:10, který zní:

A udělal jsi z nich království a kněze našemu Bohu, a budou kralovat nad zemí.⁶³

Bude dobré si povšimnout, že *Překlad nového světa* zde zní „nad zemí“, ačkoli tabulka na začátku *Meziřádkového překladu království* ukazuje, že zde použitá řecká předložka (*epi*) má základní význam „na“ – na rozdíl od „nad“, řecky (*hyper*). *Epi* může být použito ve významu „nad“, pokud kontext takové odchýlení od jejího základního významu vyžaduje. Jak ale sami vidíme, jenom s obtížemi bychom řekli, že taková změna je v tomto případě *nutná*. Téměř všechny ostatní překlady proto uvádějí „na zemí“.

Diagram základních významů řeckých předložek

(Pozn. překl.: before = před, up = nahoru, after = po, over = nad, upon = na, beside = vedle, about = okolo, into = do, from = z, through = skrz, in = v, toward = k, out of = ven z, under = pod, down = dole.)

⁶¹ 1. Petra 2:9.

⁶² Na toto pochopení řecké fráze poukazuje též překlad řecké *Septuaginty* ve 2. Mojžíšově 19:6, kde se vyskytuje hebrejský výraz „království kněží“; viz *The Expositor's Greek Testament*, sv. 5, strana 57.

⁶³ Podle doslovného překladu v *The Kingdom Interlinear Translation of the Greek Scriptures (Řecká písmo — Meziřádkový překlad Království)* je sloveso překládané „panovat“ v řečtině ve formě příčestí: „vládnoucí“.

Ať již je tomu jakkoli, dříve citované výroky apoštolů zřetelně prokazují, že Kristovi následovníci na zemi již v duchovním smyslu byli „královstvím a knězi Boha“. Byli součástí Boží královské rodiny, královskými syny, a moc krále na nich spočívala, a jejich prostřednictvím byla projevována. Jejich majestátní postavení synů krále celého vesmíru pro ně neznamenal vznešené postavení na zemi nebo bohatství nebo politickou moc. Ani jim nepřislušelo, aby se považovali za lepší a duchovnější, než ostatní, a poroučeli jim.⁶⁴ Jejich Otec, pro kterého „národy jsou jako krůpěj z vědra a ... povlak prachu na miskách vah“, a pro kterého „všichni obyvatelé země jsou považováni za pouhé nic, a on činí podle své vlastní vůle uprostřed nebeského vojska a obyvatel země“, je z postavení své svrchované autority vybavil královskou mocí, aby zde na zemi dokončili jeho dílo a rozhlásili jeho královská nařízení a soudy.⁶⁵ Před dávnou dobou Jehova pověřil Jeremjáše, aby „*byl nad národy a nad královstvími*, aby vykořeňoval a bořil a ničil a strhával, stavěl a sázel“. Neznamenal to, že by Jeremjáše nad nimi ustanovil doslovným vládcem, ale učinil to tak, že „vložit svá slova do jeho úst“, protože Boží slovo je mocné, a nelze mu odolat, a cokoli Bůh předpoví, to se stane.⁶⁶ Bůh zprvu mluvil k lidem prostřednictvím proroků, a posléze promluvil k nám skrze Syna. Slovo neboli poselství, které Syn oznámil, se vzhledem k lidem samo o sobě stává jejich „soudcem“.⁶⁷ Syn je rovněž, od okamžiku nanebevstoupení, vykonavatelem „veškeré autority na nebi a na zemi“, a jeho učedníci a spoludědici jsou pověřeni vznešenou předností Ježíšovo poselství oznamovat. Pokud tak činí správně, a jeho slovo neupravují a neředí, poselství samo o sobě dosahuje žádaného soudního účinku.⁶⁸ Ježíšovi následovníci chovají důvěru, že je v jejich službě podpírá a podporuje Boží svrchovaná moc, a že všechno na světě Bůh může a chce použít pro jejich požehnání, protože jsou součástí královské rodiny. Nikdy jim nebude chybět nic z toho, co *opravdu potřebují*, aby mohli pokračovat ve službě, a naplňovat účel, pro který zůstávají na zemi. Nikdy nemohou ztratit nic, co má opravdovou a věčnou hodnotu. Vždyť:

Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? ... Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? ... Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.⁶⁹

Toto poselství je zajisté tou nejlepší zprávou pro každého, kdo si uvědomuje svrchovanou a závažnou hodnotu duchovního požehnání. Když jsou ale lidé povzbuzováni k tomu, aby své myšlenky a touhy zaměřili v zásadě na hmotný blahobyť, o kterém jim jejich vedení již desítky let říká, že je „téměř za dveřmi“, dochází naneštěstí k tomu, že tato skutečná dobrá zpráva je zahalena a v podstatě nahrazena zástupným dobrým poselstvím lidského původu.

Pokud o tom svědkové vůbec přemýšlí, pak jenom těžko mohou popřít, že svědectví, které předkládají u dveří svých bližních, se velmi liší od poselství, které se kázalo v prvním století našeho letopočtu. Jakoby se stalo, že v průběhu staletí původní dobrá zpráva poněkud

⁶⁴ Srovnej 1. Korintřanům 4:8; Zjevení 3:17, 18.

⁶⁵ Izajáš 40:15, 17; Daniel 4:35; Skutky 17:30, 31.

⁶⁶ Jeremjáš 1:9, 10; Izajáš 55:11; 44:26; Římanům 4:17.

⁶⁷ Hebrejcům 1:1, 2; Jan 12:48.

⁶⁸ Matouš 28:18-20; Skutky 13:44-48; 28:23-28.

⁶⁹ Římanům 8:31-39, *EP*.

zestárla, vyšla z módy, a pro dnešek se nehodila. Apoštol Pavel řekl Korint'ánům, když k nim přišel, že se rozhodl „neznat mezi [nimi] nic kromě Ježíše Krista, a to přibitého na kůl“.⁷⁰ Kdyby dnes nějaký cestující zástupce Společnosti Strážná věž pronesl takový výrok, zvěstovatelé by se začali s podezřením ptát, zda nekonvertoval k jinému náboženství. Také řečník na sjezdu svědků Jehovových, který by se rozhodl volně použít pouze myšlenky a slova, řekněme, z dopisu Efezanům, a předem by publikum na svůj záměr neupozornil, by pro své posluchače mluvil „neznámou řečí“, divným jazykem, na který by vůbec nebyli zvyklí – a o řečníkovi samotném by se domnívali, že zastupuje jiné náboženství. Jsem přesvědčen, že mi dá za pravdu každý, kdo si vybaví inspirovaný obsah dopisu Efezanům a porovná jej s učením svědků.

Svědkové věnují rozhovorům o vznešených křesťanských pravdách, které jsem předložil, pozoruhodně málo času. Není to ale zase tak překvapivé, jestliže si uvědomíme, že podle jejich nauk se tyto vznešené pravdy vztahují na méně než jedno procento (přesně: na *dvě desetiny jednoho procenta*) z jejich celkového počtu.

Mocné dobré poselství mění životy lidí

Nelze nijak popřít, že stávající světový politický systém vytváří mnoho problémů, zloby, pocitů marnosti a strádání až utrpení, jimž jsme všichni vystaveni. Ale i když je sečteme dohromady, výsledek ani zdaleka nedosahuje ničivých, nevyhnutelných a nenapravitelných účinků, kterými nás postihuje vláda dvou králů, krále hříchu a krále smrti.⁷¹ Křesťanské poselství prvního století znělo dobrou zprávou o tom, že kdokoli uvěří v Kristovu smírnou oběť, je osvobozen od břemene viny, kterou v něm vyvolává jeho hříšný stav; jeho hříchy byly plně odpuštěny, a on byl smířen s Bohem; stal se jeho přítelem, a nespočívá na něm Boží zloba. A ještě více: věřící člověk je Bohem přijat do jeho rodiny jako jeden z Božích dětí, synů a dcer Nejvyššího.

Opakované oběti přinášené pod smlouvou Zákona a prostřednictvím zvláštní kněžské třídy sloužily jako stálá připomínka hříchu doprovázeného pocitem viny. Jakkoli mnoho obětí lidé v průběhu svého života mohli přinést, vždy si uvědomovali, že to nestačí k tomu, aby získali spravedlnost a dosáhli na věčný život. Kristus ale přinesl oběť jednou provždy, a ukončil potřebu nadále obětovat za hřích.⁷² Křesťané nyní mohli začít přinášet oběti zcela jiného druhu, a sice oběti chvály a lásky. Nebylo přitom třeba, aby tak činili předepsaným způsobem, ale jejich skutky měly spontánně vyvěrat ze svobodného srdce. Pryč byla nutnost usmíření za hřích nebo povinnost namáhat se pro odpracování pocitů dluhu a viny, které hřích vyvolával. Křesťané prvního století vstoupili do „Božího odpočinku“. Pominul namáhavý, nekonečný zápas o dosažení spravedlnosti vlastní silou.⁷³

Než se ale tak stalo, přístup do Boží symbolické přítomnosti v Nejsvětější místnosti pozemského chrámu byl vyhrazen několika vyvoleným kněžského původu. Každý člověk, který by se vstupem do této místnosti snažil přijít k Bohu, se vystavoval nebezpečí života. Nyní ale, s Kristem jako veleknězem v nebesích po Boží pravici, *všichni* jeho následovníci mohli mít, jednotlivě a každý sám za sebe „smělost, pokud jde o vstupní cestu do svatého místa prostřednictvím Ježíšovy krve“, a byli povzbuzováni k tomu, aby se s „volností řeči přibližovali k trůnu nezasloužené laskavosti“. *Nemuseli se přitom spoléhat na žádného lidského prostředníka.*⁷⁴ Již nebyli pod Zákonem, který by jim neustále připomínal, že ve své

⁷⁰ 1. Korint'ánům 2:1, 2, *NW*.

⁷¹ Římanům 5:21.

⁷² Hebrejcům 10:1-4.

⁷³ Hebrejcům 4:3, 10.

⁷⁴ Hebrejcům 4:14-16.

slabosti a provinění nikdy nedosáhnou požadované dokonalosti. Boží zákon byl od této chvíle zapsán v jejich myslích a na jejich srdcích. Již více nepotřebují zvláštní kněžskou třídu, aby je učila, jak mohou poznávat Boha, protože všichni z nich, „od nejmenšího do největšího“, jej budou znát, a On jim „již nikdy [nebude] připomínat jejich hříchy“.⁷⁵ Služba Bohu se mohla stát jako nikdy předtím opravdovým zdrojem radosti.

Moc dobrého poselství je bohužel pro téměř všechny svědky Jehovovy okleštěná o podstatnou část své radostné a povzbuzující síly. Velikost činu dosaženého Bohem Kristovým prostřednictvím – zásadní význam Kristova vítězství nad hříchem a smrtí a vládcem tohoto světa a požehnaný vztah k Bohu, který se otevírá všem, kdo v jeho Syna projevují víru – je pro drtivou většinu svědků závažně snížena do míry téměř neexistující. Důvodem je samozřejmě nauka svědků, podle které se křesťané rozdělují na dvě třídy, z nichž jedna, vytvářející naprostou většinu, se k Bohu nemůže přiblížit jinak než prostřednictvím svého spojení s třídou druhou. Původní dobré poselství a všechna jeho zaslíbení se týkají jenom několika tisíc lidí. Navíc je tak jako tak zatlačeno do pozadí evangeliem hmotného a tělesného blahobytu, ze kterého se „brzy budeme radovat“, a který „je blízko, za dveřmi“. Masa členské základny svědků žije v domněnku, že pro ně dosud není možné, aby vstoupili do nové smlouvy, a dokonce věří i tomu, že jim v současné době není možné plně odpustit hříchy tak, aby mohli získat spravedlivé postavení před Bohem, a stát se Božími syny a dcerami. Nauky Společnosti Strážná věž je ve skutečnosti vrátily do doby předcházející Kristovu příchodu a jeho výkupní oběti. Milióny tak zvaných „jiných ovcí“ jsou stále jakoby v dobách Staré smlouvy zákona, v níž lidé v Izraeli byli rozděleni na kněžskou a nekněžskou třídu. Jedině tak je možné, že šesti a půl miliónům nepomazaných svědků je vysvětleno, že mohou k Bohu přicházet, a mít před ním spravedlivé postavení jediné prostřednictvím pomazaných svědků z organizace Strážná věž.⁷⁶ To by ovšem znamenalo, že třída pomazaných pro třídu „jiných ovcí“ slouží jako kněžská třída, jejímž prostřednictvím se „jiné ovce“ stávají přijatelnými Bohu. Žádné oběti „jiných ovcí“ nemají platnost, pokud nejsou přineseny ve spojitosti s pomazanými.⁷⁷ Kristus je podle tohoto učení prostředníkem pouze pro asi 8 000 pomazaných dosud žijících na zemi, ale ne pro zbývající milióny svědků, kteří k organizaci patří.⁷⁸

Návrat do doby Starého zákona

Podle Starého zákona kněžstvo sloužilo jako nejvyšší soudní dvůr, který rozhodoval o všech obtížných záležitostech. Jeho rozhodnutí bylo závazné, protože podle Zákona (5. Moj. 17:8-13) bylo stanoveno:

V případech, že by byla záležitost [určená] k soudcovskému rozhodnutí pro tebe příliš mimořádná, taková, v níž byla prolita krev, v níž byl vznesen právní nárok nebo byl spáchán násilný skutek, [tedy] sporné záležitosti uvnitř tvých bran, vstaneš také, a vyjdeš na místo, které vyvolí Jehova, tvůj Bůh, a půjdeš ke kněžím, Levitům, a k

⁷⁵ Hebrejcům 8:10-13; Galat'ánům 4:6-9.

⁷⁶ V publikacích Strážné věže se slova Zecharjáš 8:23 o „deseti mužích ze všech jazyků národů, kteří se chopí suknice jednoho Žida“ vysvětlují tak, že se „velký zástup“ osob, jež nejsou pomazány, obrazně chopí suknice „pomazaného ostatku“ svědků Jehovových. Na základě textu ve Zjevení 3:9 říkají publikace o nepomazaných osobách, že „přicházejí k Ježíšovým pomazaným bratrům, a v duchovním smyslu se před nimi „klaní“, protože „slyšeli, že je s nimi Bůh“, a „slouží těmto pomazaným“. Viz *Zjevení – Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo!*, strana 60, 61; také *Strážná věž* z 1. ledna 1988, strana 16 (česky 1. července 1988 a 6/1988, samizdat); *Světaširá bezpečnost pod „Knižetem pokoje“* (1986), strany 88, 89 (česky 1987, samizdat).

⁷⁷ Porovnej 2. Mojžíšovu 30:30-33; 3. Mojžíšovu 2:1, 2; 5:10; 17:1-5; 4. Mojžíšovu 4:15, 17, 18; 18:7 s 1. Jana 2:20; Hebrejcům 4:14-16; 8:1, 2, 10-12; 10:19-22; 13:15, 16.

⁷⁸ *Strážná věž* z 15. srpna 1989, strany 30, 31 (česky 25/1989, samizdat).

soudci, který bude působit v těch dnech, a učiníš dotaz, a předají ti slovo soudcovského rozhodnutí. Potom učiníš podle slova, které ti předají z toho místa, jež Jehova vyvolí; a budeš bedlivě činit podle všeho, o čem tě poučí. Podle zákona, na který ti poukáží, a podle soudcovského rozhodnutí, které ti řeknou, bys měl učinit. Neodbočíš od slova, které ti předají, napravo ani nalevo. A muž, který se bude chovat s opovržlivostí, takže nebude naslouchat knězi, který stojí, aby tam sloužil Jehovovi, tvému Bohu, nebo soudci, ten muž zemře; a odklidiš z Izraele, co je špatné. A všechen lid uslyší a dostane strach, a nebudou již jednat opovržlivě.⁷⁹

Jenom těžko bychom hledali výstižnější popis postoje, který dnešní svědkové Jehovovi zaujímají vzhledem k rozhodnutí organizace Strážná věž a jejího vedoucího sboru, který je vůči řadovým svědkům v postavení starozákonního kněžstva. V *Krizi svědomí* se zmiňují o některých cestujících zástupcích Společnosti, kteří mívali ve zvyku ukázat *zelenou* publikaci organizace Strážná věž a deklamovat: „Bratři, jestliže nám organizace řekne, že tato kniha je *černá*, **pak je černá!**“⁸⁰ Býval bych si myslel, že taková nehorázná obhajoba slepé důvěřivosti a prohlášení nemající ani špetku inteligence nebude mít dlouhého života, a zahyne v důsledku vlastní neudržitelné hlouposti. Ale lidé, s nimiž si o řadu let později dopisují, a kteří jsou stále ve spojení s organizací, vyprávějí, že se toto zařikadlo stále používá v místě, kde působí, a to nejenom v USA, ale i v jiných zemích, například i v Austrálii.⁸¹ V roce 1541 Ignác z Loyoly, zakladatel řádu Jezuitů, napsal ve svém díle *Exercitia spiritualia (Duchovní cvičení)*:

Jestliže představitelé církve rozhodnou, že to, co se nám zdá jako bílé, je ve skutečnosti černé, měli bychom být vždy pohotová tomuto uvěřit.

Jenom málo katolíků by dnes s Ignácem z Loyoly souhlasilo. Nicméně výše uvedená slova přesně vyjadřují druh smýšlení, který je rozšířený mezi mnohými – možná většinou – svědky Jehovovými, zejména mezi cestujícími dozorcí.

Jiným oblíbeným úslovím některých cestujících zástupců Společnosti a starších se stalo: „Jestliže nám organizace řekne ‚skoč‘, naší jedinou otázkou by mělo být: Jak jsem vysoko?“ Další otřepanou frází, která se u některých cestujících dozorců a starších ujala, když odpovídají svědkům pochybujícím o pravdivosti a biblické oprávněnosti určitých nauk, se stalo rčení: „Raději se budu mýlit s organizací, než abych měl pravdu, ale byl bez ní.“ Skutečnost, že se někdo do takové míry může vzdát svého osobního názoru, vypovídá mnohé o charakteru mužů, kteří jsou uznáni „způsobilými“ pro zastávání odpovědných míst v organizaci. Používání těchto neuvěřitelně plochých frází a požadavek na absolutní slepou poslušnost, které nejsou odmítnuty ani organizací, ani většinou jejích členů, vypovídá rovněž o míře, do které jsou organizace a vedoucí sbor vnímány jako rovnocenní kněžské třídy starozákonního Izraele. Tyto výrazy jsou v každém ohledu opakováním známých slov ze smlouvy Zákona: „Neodbočíš od slova, které ti předají, napravo ani nalevo.“ Organizace a její vedoucí sbor zastávají postavení, které kdysi zastávalo Áronské kněžstvo. Jakoby se zastavil čas, a Mesiáš přinášející svobodu dosud nepřišel.

V některých ohledech je postavení miliónů členů tak zvaného „velkého zástupu“ ještě *podřadnější*, než byla pozice nekněžských Izraelitů, protože publikace Strážné věže je přirovnávájí k „duchovním pohanům“. Pohané, kteří žili v Izraeli a chodili do chrámu, se

⁷⁹ 5. Mojžišova 17:8-13.

⁸⁰ *Krise svědomí*, strany 271, 272.

⁸¹ Člověk, který mi tuto informaci z Austrálie poskytl, se tam přistěhoval z Německa. Napsal, že když slyšel tento projev autority Společnosti změnit „zelenou“ na „černou“, jenž vyjádřil cestující dozorce na schůzce pro starší, zamumlal si pro sebe: „Heil Hitler!“

museli zastavit před zdi, která se nacházela na Nádvoří pohanů. Na zdi byl tento nápis: „Ať žádný cizinec nevchází za tuto ohradu, která je kolem svatyně. Kdokoli za ní bude chycen, bude sám odpovědný za svou smrt, která ho za to stihne.“⁸² Kristus svojí smrtí zbořil zeď, která oddělovala Židy a pohany, a která vedla k tomu, že lidé „se nemohli stát občany izraelského státu, a [byli] cizinci vzhledem ke smlouvám a zaslíbení“.⁸³ Organizace Strážná věž naproti tomu vztyčila novou zeď, která slouží k duchovnímu oddělení „duchem pomazaných Izraelitů“ (dnes v počtu 8 760) od duchovních pohanů (dnes v počtu šesti a půl miliónu), které vykazala na symbolické Nádvoří pohanů. Pohan, který by se pokusil překročit zeď, kterou měl před sebou, by se dopustil činu znesvěcení. Totéž v současnosti platí pro každého svědka, který se nepočítá k pomazaným. Pokud by se odvážil překročit duchovní „zeď“ vztyčenou naukami Strážné věže – například přijímáním symbolů při Pánově večeři (což sám o sobě je akt, který podle Písma neznamena nic jiného než projev víry v Kristovu výkupní oběť), nebo kdyby na sebe nahlížel jako na účastníka nové smlouvy, kterou Kristus zprostředkoval pro celé lidstvo – byl by považován za někoho, kdo neoprávněně vstoupil do posvátných míst, a dopustil se jejich „znesvěcení“.

Organizace Strážná věž jde tak daleko, že svým členům z „velkého zástupu“ říká, že dokonce ani Křesťanská řecká písmena nebyla napsána nebo určena pro ně, ale pouze pro „pomazané“. Je skutečně paradoxní, že zatímco všechny hlavní přednosti Nového zákona se běžným svědkům odírají, všechny *odpovědnosti* z něho plynoucí se na ně naopak *vztahují*. V tomto na hlavu postaveném přístupu se zdá, že postavení spoludědice s Kristem, které patří pouze tak zvané „pomazané třídě“, je přednost *spojená s méně požadavky*, než je přednost patřit ke třídě „velkého zástupu“. „Pomazání“ získávají svoje privilegované postavení ospravedlněných Božích synů okamžitě při svém zasvěcení, a při své smrti, ke které někdy dojde po pouhých několika letech služby, ihned získávají dědictví. Ve dnu Božího soudu jsou pak bezprostředně přijati do Boží přítomnosti a nemusí čekat dalších tisíc let. To ovšem neplatí pro „velký zástup“. Ne, jejich „čas“ splněných slibů ještě nepřišel. A pokud se takové doby chtějí dožít, musí se nejenom svědomitě pachtit pod vedením organizace, ale také ještě přečkat „velké souzení“. Ani „velkým souzením“ pro ně ale vše nekončí. Naopak, nastává dalších tisíc let zkoušek a nejistoty, protože milénium je vysvětlováno jako „tisíciletý den soudu“. Kristova výkupní oběť vysvobodila věřící lidi z moci Zákona, a uvedla je do stavu pod Boží nezaslouženou laskavostí neboli milostí. Podle organizace Strážná věž se ale lidé, kteří přežijí Armagedon, *vrátí zpět pod působnost Zákona*. Tak to vysvětluje kniha Společnosti nazvaná *„Babylón veliký padl!“ Boží království panuje!* (česky 1963, samizdat). V komentáři ke Zjevení 20:12, 13 se v ní uvádí:

Otevřené „svitky“, které apoštol Jan viděl, neobsahují záznam z minulého pozemského života lidí, kteří nyní stojí před soudcovským trůnem, ale jedná se o knihy Jehovova zákona. To jest, jsou to publikace, které vyjadřují Jehovovu vůli vzhledem ke všem lidem, kteří budou žít na zemi během Kristova tisíciletého panství. Obsah „svitků“ bude v určitém okamžiku zveřejněn, a lidé budou souzeni „podle svých skutků“ vykonaných na základě pokynů a zákonů zapsaných v těchto svitcích. Nebudou tedy souzeni podle skutků, které vykonali v přítomném životě nebo předtím, než došlo ke zveřejnění svitků, ale podle skutků následujících po jejich zpřístupnění, a to tak dlouho, dokud se [lidé] budou nacházet v období soudu.

V průběhu celého tisíciletého dne soudu Jehovův soudce, Ježíš Kristus, může vykonat rozsudek smrti nad každou lidskou bytostí, která se prokáže jako nenapravitelná. Ale prostřednictvím tohoto soudného dne dostanou všichni lidé příležitost, aby se naučili spravedlnosti. (Izajáš 26:9; 2. Petra 3:8) Nicméně, i když se

⁸² Viz *Strážná věž* z 1. října 1972, strany 606, 607 (česky nevyšlo, pozn. překl.); z 1. prosince 1972, strany 721, 722 (česky 17/1973, samizdat); *Hlubší pochopení Písma*, sv. 1, strany 687, 688.

⁸³ Efezanům 2:11-18, *NIV*.

během Kristova tisíciletého dne soudu prokáží jako poslušní, a naučí se spravedlnosti, na konci tohoto období bude satan a jeho démoni uvolněni, a všichni lidé ještě budou muset projít závěrečnou zkouškou neselhávající oddanosti Jehovově univerzální svrchovanosti. To bude doba, ve které budou muset stát sami, podle své odpovědnosti, bez přímluvy prostředníka, před „velkým bílým trnem“ a tím, kdo na něm sedí. Jestliže v této rozhodující zkoušce věrné poslušnosti svrchovaného panovníka Jehovy Boha úspěšně obstojí, teprve potom Nejvyšší soudce zapíše jejich jména do „svitků života“, a dá jim tím oprávnění k tomu, aby se navždy těšili z dokonalého lidského života na rajské zemi.⁸⁴

Nechce se ani věřit tomu, že by jakákoli organizace mohla logicky zdůvodnit představitost, se kterou obrací naruby vše, co se událo. Jak jenom lidé v ní mohou ospravedlnit, že si osobují právo „přizpůsobit“ dobré poselství z prvního století – ve skutečnosti „přepsat jeho scénář“ – aby se hodilo naukovému schématu, který v průběhu desetiletí vytvořili! Jejich mezinárodní kazatelská činnost, ve které nahrazují evangelium z prvního století svojí verzí ze 20. století, se určitě nemůže vydávat za naplnění Ježíšova proroctví o tom, že dobré poselství bude kázáno všem národům. Když Ježíš řekl, že „*Toto* dobré poselství o království bude kázáno po celém světě“, bezpochyby měl na mysli poselství, které hlásal nejprve *on*, a po něm jeho apoštolové a učedníci. Rozhodně nemluvil o jeho přepracované podobě, kterou o devatenáct století později můžeme najít jenom a pouze v publikacích a časopisech odštěpeného náboženského hnutí. Původní dobré poselství, které zaznívalo v prvním století našeho letopočtu, zůstává „*věčným* dobrým poselstvím“. Není třeba k němu nic dodávat; vždyť se stalo základem pro „víru, která byla *jednou provždy* předána svatým“.⁸⁵

⁸⁴ Viz „*Babylon the Great Has Fallen!*“ *God's Kingdom Rules!*, strany 644-646 („*Babylón veliký padl!*“ *Boží království panuje!*, 1963, *samizdat*). Novější kniha *Zjevení – Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo!* na straně 296 podobně říká o těch, kdo přežijí Armagedon, že „musí být dále souzeni po tisíc let, kdy je Ježíš dále vede ‚k pramenům vod života‘.“

⁸⁵ Zjevení 14:6; Juda 3.